

lag heraf skulde komme ind paa at fritage Stabssergenter for at hilse paa Sekondløjtnanter forekommer mig at være noget, som ligger lidt langt borte fra en reel Forhandling. Det ærede Medlem for Bælum udtalte, at han havde staaet under de bedste Officerer, men alligevel, trods det, at de vare de allerbedste, var han ikke udelst tilfreds med dette Forhold. Jeg vil hertil sige, at jeg har gjort en mærkelig Erfaring i saa Henseende. Jeg har rejst Danmark rundt adskillige Gange og været paa de fleste Steder, og jeg her faaet mangen god Passiar med gamle Soldater. Jeg har da gjort den Erfaring, at hver Mand, jeg har talt med, altid har staaet under de bedste Officerer; de andre vare maaske ikke overdrevent blide, og der kunde ogsaa være Fejl ved dem, under hvem han havde staaet, men gennemgaaende var det de bedste. Mon ikke det ærede Medlem skulde høre til samme Kategori? Dem, man kender, og hvis gode Sider man har lært at skatte, vil man gerne være lidt skønsom og overbærende imod, og det har det ærede Medlem været. Det ærede Medlem maa ikke være det paa de andres Bekostning, det er ikke retfærdigt. Jeg erkender, at der findes Forhold, hvor der er noget tilbage at ønske i den Retning, men gennemgaaende vil jeg hævde, at Forholdet er godt.

Saa nævnede det ærede Medlem at der blev givet Straffetillæg for de flinke. Jeg ved ikke om det ærede Medlem dermed mente, at de flinke kom til at ligge til Ekstratjeneste? Det er nemlig ikke Tilfældet. At de blive Befalingsmænd, det er sandt, der er nu en Gang en ubønhørlig Lov, og det har ikke trods alle Anstregelser kunnet forandres, men det ærede Medlem tager fejl, naar han mente, at Frivilligheden kun i saare ringe Grad blev benyttet. Tværtimod er der kommet Befaling til i det videst mulige Omfang at benytte den. Her er ikke længer Spørgsmaal om, at man nu kun tager de bedste, saaledes, som man gjorde tidligere før Forandringen ved Forliget i 1894. Da var Forholdet det, at man tog de bedste, og hvis der var frivillige derimellem, var det godt, og hvis ikke, kunde det være det samme. Forholdet er nu saaledes, at naar der melder sig frivillige, spørges der ikke, om de overhovedet ere bedre, men om de overhovedet ere brugelige, thi hvis de ere brugelige, skal man tage dem først. Det burde det ærede Medlem vide, naar han kritiserer paa dette Punkt. Jeg

vil til yderligere Belysning af dette gøre opmærksom paa, at da jeg sidste Gang havde Rekrutter, i 1897, havde jeg kun to tvungne af de 12, jeg skulde stille med. Det synes altsaa ikke at være saa særlig slemt. Ja, jeg tør ikke længere lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed, jeg har maaske allerede gjort det for meget, men jeg har altsaa taget Ordet, fordi jeg føler mig særlig kaldet til at tale de Folks Sag. Jeg maa dog gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Bjerre), som fandt, at det at være Soldat var alt andet end en god Opdragelse, det var for Resten særlig henvendt til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer). Jeg tror, det ærede Medlem maa indrømme, at det ingen Skade er til, baade at man lærer at lyde og at befale, og i Virkeligheden lærer man begge Dele som Soldat, saa egentlig skadelig tror jeg ikke, at den Opdragelse er. Naar han mener, at man let kommer til Skade uden for Kasernerne, vil jeg sige, at det ere vi udsatte for alle sammen, naar vi skulle leve i saadan stor Stad som Kjøbenhavn, her er mange, mange Fristelser. Endelig vil jeg gerne notere, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) tog meget stærkt Afstand fra det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds var i enhver Henseende enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds, og jeg kan kun føje til, at jeg for mit Vedkommende forstaar fuldstændig det ærede Medlems Stilling og takker derfor. Han vilde, som han udtrykte sig, i Korthed sagt, ikke for Smed rette Bager. Jeg er overbevist om, at naar det kommer til Stykket, er der ingen af Flertallet her, der vil gøre det.

Svend Høgsbro: Angaaende det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler ligesom flere andre Talere have dvælet ved, om den Maade, hvorpaa Underofficererne behandles fra Officerernes Side, vil jeg blot tillade mig i Forbigaaende at aflægge et personligt Vidnesbyrd. Jeg har selv haft den Ære at gøre Tjeneste som Underofficer, og jeg ved derfor, at hvor upaaklagelig end den Behandling fra et militært Synspunkt er, som man er Genstand for, kan den Maade, hvorpaa man bliver overset fra Officerernes og deres Omgivelsers Side, den Maade, hvorpaa de se Luft, naar man er i Nærheden af dem, være overordentlig